

Příběhy našich sousedů

Scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovali: Petr Korda, Lukáš Zeman, František Lebl, Martin Meier, Radek Tomšík a Šimon Petružálek

Ve spolupráci: s paní Lucií Tvrdkovou a paní Květou Jiráskovou

Dne 7. listopadu 2019 jsme se sešli v rámci projektu Příběhy našich sousedů s paní Květou Jiráskovou, která se narodila 13. září roku 1939 v Plzni. Rodiče od roku 1937 bydleli v Karlových Varech, otec byl strojevodoucí a maminka byla v domácnosti.

„No jenomže, jak pak přišli Němci, tak museli rychle odejít. Doslova Němci je vyhnali.“

Rok 1945 - paní Jirásková 6 let

Poté se rodiče odstěhovali do Plzně, kde žili jejich příbuzní. A paní Jirásková zde prožila své dětství, poznamenané druhou světovou válkou.

„Asi tři neděle před koncem války byl nálet na Doubravku, a to vim, že jsme na poslední chvíli ve 4 ráno došli do sklepa a ani jsme se nestačili pořádně obléknout. Maminka si rychle akorát na sebe dala župan. Mně dala takovej velkej svetr a tatínek se potom ještě chtěl vrátit zpátky nahoru pro chleba a vodu, to jsme vždy s sebou do sklepa brávali. No jenomže, už ten tlak, ty letadla už byly těsně nad náma, takže vlastně tatínek to ze schodů smetlo zpátky do sklepa.“

„Maminka mi celou tu dobu držela dlaně na uších a tejdén pak sama neslyšela.“

„Jinak takhle, když jsme věděli včas, že ten nálet bude, tak jsme chodili do té školy, přeci jenom tam, když jsme byli ve sklepě, jsme byli víc chráněný. Ta škola byla vysoká.“

Rok 1937 - rodiče paní Jiráskové ve svatební den

Paní Jirásková také zavzpomínala, jak byl za války nedostatek jídla a oblečení.

„Tak moje maminka jezdila ke svému bratrovi k Nepomuku, ta vesnice se jmenovala Tojice a ty tam měli hospodářství, takže vím, že třeba mamince dali trochu sádla a tvaroh. Ale kontroly Němců na nádražích byly veliký, takže to maminka musela vždycky nějak pod kabát schovat nebo tak, protože prohlíželi tašky.“

Prožívat válku, nálety a strach o své blízké je děsivé. Není divu, že když válka skončila, všichni byli šťastní.

„Jak když skončila válka, jak jsme vítali americké vojáky, tam u Pětasu, to bylo, když se jelo na Rokycany, tak tam jsme, vím, že kvetl šeřík, tak jsme tam házeli a měli jsme strašnou radost, že je konec.“

Paní Jirásková se s námi rozloučila mottem, které jí na srdce již od malička kladli rodiče.

„Nikdy nedělej nikomu to, co chceš, aby dělali ostatní tobě.“